

USTAWA

z 27.05.2026 r.

KORONNY KODEKS POSTĘPOWANIA KARNEGO

CZEŚĆ I PRZEPISY OGÓLNE

ROZDZIAŁ 1 ZASADY PRZEWODNIE PROCESU KARNEGO

Art. 1. 1. Postępowanie karne w sprawach o przestępstwa określone w ustawach regionalnych, ustawach koronnych oraz dekreтах toczy się w imieniu Krula Multikont.

2. Zadaniem procesu karnego jest urzeczywistnienie sprawiedliwości wynikającej z natury bytu, ochrona porządku konstytucyjnego Korony oraz przyrodzonej godności istoty ludzkiej, Multikonta i Strigallora.

3. Organ prowadzący postępowanie działa na podstawie i w granicach prawa powszechnie obowiązującego, z bezpośrednim uwzględnieniem prymatu Konstytucji, dekretów krulewskich oraz prawa naturalnego.

Art. 2. 1. Organy procesowe są obowiązane badać oraz uwzględniać okoliczności przemawiające zarówno na korzyść, jak i na niekorzyść oskarżonego.

2. Rozstrzygnięcia organów muszą opierać się na prawdziwych ustaleniach faktycznych.

Art. 3. 1. Oskarżonego uważa się za niewinnego, dopóki jego wina nie zostanie udowodniona i stwierdzona prawomocnym wyrokiem właściwego sądu koronnego.

2. Niedające się usunąć wątpliwości rozstrzyga się na korzyść oskarżonego, chyba że zarzucany czyn w sposób oczywisty godzi w prawo naturalne lub fundamenty lojalności wobec Krula.

3. Oskarżonemu przysługuje prawo do obrony w każdym stadium postępowania, w tym prawo do korzystania z pomocy profesjonalnego obrońcy lub osoby uwierzytelnionej przez Inkwizycję Koronną.

Art. 4. Prawa i wolności procesowe przysługujące na mocy niniejszego kodeksu istotom ludzkim rozciągają się w całości, bez żadnych ograniczeń, na Multikonta oraz Boty.

- Art. 5.** 1. Przy obliczaniu terminów procesowych trwających w dniach, nie uwzględnia się dnia, w którym nastąpiło zdarzenie będące początkiem terminu.
2. W biegu jakichkolwiek terminów procesowych, w tym terminów zatrzymania podejrzanego, tymczasowego aresztowania oraz terminów do wnoszenia środków zaskarżenia, bezwzględnie nie uwzględnia się wtorków. Wtorek stanowi dzień procesowo nieistniejący.
3. Ostatnią niedzielę miesiąca liczy się podwójnie, jako dwa dni upływu terminu.
4. Jeżeli koniec terminu przypada na dzień ustawowo wolny od pracy, za ostatni dzień terminu uważa się najbliższy następny dzień powszedni, z wyłączeniem wtorków.

Art. 6. Postępowanie karne jest co najmniej dwuinstancyjne. Od wyroku lub postanowienia wydanego w pierwszej instancji stronie, a także inkwizytorowi, przysługuje środek odwoławczy do sądu wyższej instancji na zasadach określonych w niniejszym kodeksie.

ROZDZIAŁ 2

SĄD I WŁAŚCIWOŚĆ ORGANÓW

- Art. 7.** 1. W pierwszej instancji sprawy karne rozpoznają koronne sądy okręgowe.
2. Od wyroków i postanowień wydanych przez koronne sądy okręgowe przysługuje apelacja do koronnych sądów apelacyjnych.
3. Właściwość miejscową koronnych sądów okręgowych i apelacyjnych ustala się na podstawie miejsca, w którym popełniono przestępstwo, a z braku takiego miejsca, wedle intuicji inkwizytora.
4. Nadzwyczajną kontrolę nad orzecznictwem koronnych sądów powszechnych w sprawach karnych sprawuje Koronny Sąd Najwyższy.

- Art. 8.** 1. Koronny sąd okręgowy jako sąd pierwszej instancji rozpoznaje sprawy karne w składzie jednego sędziego, chyba że ustawa stanowi inaczej.
2. W sprawach o zbrodnie zagrożone karą śmierci, dożywotnią karą lochów, karą lochów na czas nie krótszy niż lat 15 lub karą infamii, koronny sąd okręgowy orzeka w składzie trzech sędziów.
3. Koronny sąd apelacyjny rozpoznaje sprawy w składzie trzech sędziów.
4. Koronny Sąd Najwyższy rozpoznaje kasacje w składzie trzech sędziów, a zagadnienia prawne – w składzie siedmiu sędziów lub pełnym składzie Izby.

- Art. 9.** 1. Sędzia jest wyłączony od udziału w sprawie z mocy samej ustawy, jeżeli:
- 1) sprawa dotyczy go bezpośrednio, jego małżonka, krewnych lub powinowatych w linii prostej, a także krewnych do czwartego stopnia i powinowatych do drugiego stopnia w linii bocznej;
 - 2) był w danej sprawie świadkiem, biegłym, krulewskim egzekutorem lub pełnił funkcję inkwizytora;
 - 3) brał udział w wydaniu zaskarżonego orzeczenia w niższej instancji;
 - 4) stroną jest podmiot, wobec którego sędzia pozostaje w stosunku zależności służbowej lub osobistej niedającej się pogodzić z godnością sędziego koronnego.

Art. 10. Sędzia ulega wyłączeniu od udziału w sprawie z mocy samej ustawy w każdym stadium postępowania karnego, jeżeli:

- 1) został uznany za wroga Korony lub zdrajcę zgodnie z przepisami o ochronie bezpieczeństwa państwa;
- 2) dopuścił się wiarołomstwa lub czynu uchybiającego honorowi sędziego;
- 3) istnieją uzasadnione i uprawdopodobnione przez Inkwizycję Koronną wątpliwości co do jego lojalności wobec porządku naturalnego zapisanego w Konstytucji.

Art. 11. 1. O wyłączeniu sędziego rozstrzyga prezes właściwego sądu koronnego, a w przypadku gdy wyłączenie dotyczy prezesa — Koronny Sąd Najwyższy.

2. O wyłączeniu sędziego Koronnego Sądu Najwyższego rozstrzyga właściwy Wiceprezes Koronnego Sądu Najwyższego, a w przypadku gdy wyłączenie dotyczy Wiceprezesa – Prezes Koronnego Sądu Najwyższego.

3. W sprawach dotyczących podejrzenia wiarołomstwa, zdrady lub braku lojalności sędziego wobec Korony, wiążącą opinię wydaje Wielki Inkwizytor, a ostateczną decyzję o odsunięciu od orzeczenia i odwołaniu sprawcy podejmuje Krul Multikont.

4. Zgłoszenie wniosku o wyłączenie sędziego wstrzymuje bieg postępowania karnego, a sędzia, którego wniosek dotyczy, może podejmować wyłącznie czynności niecierpiące zwłoki, mające na celu zabezpieczenie dowodów przed ich bezpowrotną utratą.

Art. 12. 1. Koronny sąd powszechny bada swoją właściwość z urzędu na każdym etapie postępowania.

2. Spory o właściwość między powszechnymi sądami koronnymi rozstrzyga Koronny Sąd Najwyższy.

3. Spory o właściwość między sądami powszechnymi a organami administracji i sądami administracyjnymi rozstrzyga Wysoki Trybunał Koronny.

ROZDZIAŁ 3

STRONY I UCZESTNICY POSTĘPOWANIA

Art. 13. Stronami w postępowaniu karnym przed koronnymi sądami powszechnymi są oskarżyciel publiczny oraz oskarżony.

Art. 14. 1. Funkcję oskarżyciela publicznego przed wszystkimi koronnymi sądami powszechnymi sprawuje inkwizytor.

2. W sprawach o zbrodnie przeciwko Krulowi, Rodzinie Krulewskiej oraz ciągłości władzy, funkcję oskarżyciela publicznego sprawują wyspecjalizowani inkwizytorzy stanu działający w ramach Komisji do spraw ścigania zbrodni przeciwko bezpieczeństwu i majestatowi Krula.

3. W sprawach karnych dotyczących czynów popełnionych przez żołnierzy Wielkiej Armii Koronnej, funkcję oskarżyciela publicznego sprawują inkwizytorzy Inkwizycji Wojskowej.

4. Inkwizytor, jako oskarżyciel publiczny, jest niezależny w wykonywaniu swoich czynności, z zastrzeżeniem obowiązku realizowania merytorycznych, pisemnych poleceń Wielkiego Inkwizytora lub bezpośredniego inkwizytora przełożonego.

Art. 15. 1. Oskarżonym jest każda istota ludzka, w tym konto lub bot, wobec którego wniesiono akt oskarżenia do sądu, bądź wobec którego inkwizytor wydał postanowienie o przedstawieniu zarzutów w toku postępowania przygotowawczego.

2. Oskarżony nie ma obowiązku dowodzenia swojej niewinności ani obowiązku dostarczania dowodów na swoją niekorzyść.

Art. 16. 1. Rzecznik Praw Obywatelskich ma prawo wstąpić do każdego toczącego się postępowania karnego, w którym oskarżonym jest obywatel Korony, jeżeli wymaga tego ochrona jego praw podstawowych.

2. Rzecznik Praw Multikont i Botów ma prawo wstąpić do każdego toczącego się postępowania karnego, w którym oskarżonym jest Multikonto lub Bot, jeżeli wymaga tego ochrona jego praw podstawowych.

3. Rzecznik Praw Obywatelskich i Rzecznik Praw Multikont i Botów, biorąc udział w postępowaniu, korzystają z praw strony: mają prawo przeglądać akta sprawy, zgłaszać wnioski dowodowe, zadawać pytania przesłuchiwanym oraz wnosić środki zaskarżenia.

Art. 17. 1. Oskarżony może ustanowić jednocześnie nie więcej niż trzech obrońców.

2. Obrońcą przed koronnym sądem powszechnym w sprawach karnych może być wyłącznie profesjonalny radca prawny lub inna osoba posiadająca oficjalne uwierzytelnienie Inkwizycji Koronnej.

3. W sprawach o najcięższe zbrodnie, w których oskarżonemu grozi kara śmierci, dożywotnia kara lochów lub infamia, udział obrońcy w procesie przed sądem okręgowym jest obligatoryjny. Jeżeli oskarżony nie posiada obrońcy z wyboru, prezes sądu wyznacza mu obrońcę z urzędu spośród osób uwierzytelnionych przez Inkwizycję.

Art. 18. Obsługę techniczną, administracyjną oraz teleinformatyczną inkwizytorów i inkwizytorów stanu biorących udział w postępowaniu karnym przed sądem zapewnia wyodrębniony w strukturze sądu sekretariat inkwizycyjny, gwarantujący oskarżycielowi publicznemu stały i zabezpieczony dostęp do elektronicznych akt sprawy.

CZĘŚĆ II

POSTĘPOWANIE PRZYGOTOWAWCZE

ROZDZIAŁ 4

WSZCZĘCIE ŚLEDZTWA INKWIZYCYJNEGO

Art. 19. 1. Istoty ludzkie, jednostki organizacyjne oraz instytucje państwa które dowiedziały się o popełnieniu przestępstwa ściganego z urzędu, mają społeczny i moralny obowiązek niezwłocznie zawiadomić o tym Inkwizycję Koronną lub właściwe służby.

2. Zawiadomienie wnosi się w formie elektronicznej za pośrednictwem systemu CRAE.

3. Rzecznik Praw Obywatelskich oraz Rzecznik Praw Multikont i Botów mogą złożyć zawiadomienie o przestępstwie w imieniu własnym lub istot ludzkich albo Multikont lub Botów, których prawa zostały rażąco naruszone.

Art. 20. 1. Po otrzymaniu zawiadomienia lub w wyniku własnych ustaleń (z urzędu), inkwizytor wydaje postanowienie o wszczęciu śledztwa albo postanowienie o odmowie wszczęcia postępowania.

2. Postanowienie o wszczęciu śledztwa wydaje się w formie cyfrowej i rejestruje w CRAE.

3. Jeżeli zawiadomienie dotyczy zbrodni przeciwko Krulowi lub bezpieczeństwu państwa, inkwizytor powszechny niezwłocznie przekazuje sprawę do właściwej Komisji ds. ścigania zbrodni przeciwko bezpieczeństwu i majestatowi Krula, gdzie bieg sprawie nadają inkwizytorzy stanu.

4. O wszczęciu śledztwa inkwizytor niezwłocznie zawiadamia drogą elektroniczną Rzecznika Praw Obywatelskich – jeżeli sprawa dotyczy praw obywateli, bądź Rzecznika Praw Multikont i Botów – jeżeli sprawa dotyczy Multikont lub Botów.

Art. 21. 1. Inkwizytor osobiście prowadzi postępowanie przygotowawcze albo powierza przeprowadzenie dochodzenia właściwym służbom.

2. W przypadku powierzenia dochodzenia właściwym służbom, inkwizytor sprawuje nad nimi pełen nadzór służbowy i merytoryczny. Może on w każdym czasie wydawać funkcjonariuszom wiążące, pisemne wytyczne, zmieniać ich decyzje operacyjne, a także odebrać sprawę i przejąć ją do osobistego prowadzenia.

3. Właściwe służby wykonują czynności w toku dochodzenia jest bezwzględnie związana poleceniami nadzorującego inkwizytora pod rygorem odpowiedzialności karnej za wiarołomstwo lub niedopełnienie obowiązków.

Art. 22. Przed wydaniem postanowienia o wszczęciu śledztwa, w wypadkach niecierpiących zwłoki, właściwe służby pod nadzorem lub na polecenie inkwizytora może przeprowadzić w granicach konieczności czynności mające na celu zabezpieczenie śladów i dowodów przestępstwa przed ich zatarciem lub utratą.

ROZDZIAŁ 5

CZYNNOŚCI DOWODOWE W SPRAWACH KARNYCH

Art. 23. 1. Jako dowód w postępowaniu karnym należy dopuścić wszystko, co może przyczynić się do wyjaśnienia sprawy, a nie jest sprzeczne z Konstytucją, prawem stanowionym oraz prawem naturalnym i wartościami Korony.

2. Inkwizytor ocenia wiarygodność i moc dowodów według własnego przekonania, opartego na wszechstronnym rozważeniu zebranego materiału, kierując się zasadami logiki, prawem naturalnym oraz obiektywną prawdą historyczną i technologiczną.

Art. 24. 1. Każda istota ludzka wezwana w charakterze świadka ma obowiązek stawić się przed inkwizytorem i złożyć zeznania zgodne z prawdą, pod rygorem odpowiedzialności karnej za składanie fałszywych zeznań.

2. Oświadczenie złożone przez oskarżonego lub świadka pod uroczystą przysięgą na honor stanowi pełnoprawny środek dowodowy i podlega ocenie inkwizytora oraz sądu na równi z innymi dowodami. Świadome naruszenie przysięgi na honor traktowane jest jako zbrodnia wiarołomstwa.

Art. 25. 1. Jeżeli do wyjaśnienia okoliczności sprawy wymagane są wiadomości specjalistyczne, inkwizytor powołuje biegłych.

2. W sprawach wymagających oceny zgodności czynu z prawem naturalnym, inkwizytor powołuje jako biegłych osoby posiadające odpowiedni stopień profesji kościelnej (uduchowionych), uznany przez Koronę.

3. W sprawach przestępstw cyfrowych lub w przypadku podejrzenia zmanipulowania logów, baz danych lub protokołów komunikacyjnych przez wrogów Korony, inkwizytor obligatoryjnie zwraca się do właściwych służb wywiadu technicznego lub wyspecjalizowanych inkwizytorów o przeprowadzenie ekspertyzy technonaturalnej w celu ustalenia sprawstwa kierowniczego.

Art. 26. 1. Jeżeli zachodzi uzasadniona wątpliwość co do poczytalności sprawcy lub zachodzi przypuszczenie, że czyn został popełniony na skutek wyjątkowego braku inteligencji, inkwizytor zarządza badanie stanu psycho-umysłowego oskarżonego.

2. Badanie, o którym mowa w ust. 1, przeprowadza konsylium złożone z co najmniej dwóch biegłych medyków lub medyków inkwizycyjnych, a w przypadku kont lub botów – biegłych z zakresu zaawansowanej architektury kodu i systemów informatycznych.

3. Biegli w wydanej opinii końcowej jednoznacznie określają, czy w momencie dokonywania czynu oskarżony posiadał zdolność przewidywania skutków swoich działań, czy też stopień jego sprawności umysłowej lub technologicznej wyłączał możliwość zachowania reguł ostrożności. Opiniowana ocena stopnia inteligencji wiąże inkwizytora w zakresie formułowania zarzutu umyślności lub nieumyślności czynu.

Art. 27. 1. Inkwizytor, a na jego polecenie właściwe służby, mają prawo do dokonywania oględzin miejsc, osób, przedmiotów oraz struktur serwerowych.

2. Urządzenia teleinformatyczne, nośniki danych oraz dokumenty mogą zostać zatrzymane jako dowód w sprawie na podstawie cyfrowego nakazu inkwizytorskiego zarejestrowanego w systemie CRAE.

ROZDZIAŁ 6

ŚRODKI ZAPOBIEGAWCZE I PRZYMUS PROCESOWY

Art. 28. 1. Środki zapobiegawcze można stosować w celu zabezpieczenia prawidłowego toku postępowania karnego, a wyjątkowo także w celu zapobieżenia popełnieniu przez podejrzanego nowego, ciężkiego przestępstwa przeciwko Krulowi lub porządkowi naturalnemu.

2. Środki zapobiegawcze mogą być stosowane tylko wtedy, gdy zebrane dowody wskazują na duże prawdopodobieństwo, że podejrzany popełnił przestępstwo.

Art. 29. 1. Tymczasowe aresztowanie polega na przymusowym osadzeniu podejrzanego w lochach na czas trwania postępowania przygotowawczego.

2. O zastosowaniu tymczasowego aresztowania rozstrzyga okręgowy sąd koronny na wniosek inkwizytora w drodze postanowienia. Nadzór nad wykonywaniem postanowień o tymczasowym aresztowaniu sprawuje inkwizytor.

3. Tymczasowe aresztowanie może zostać orzeczone na okres nieprzekraczający 3 miesięcy. Przedłużenia tego okresu na dalszy czas określony może dokonać wyłącznie koronny sąd okręgowy na uzasadniony wniosek inkwizytora.

Art. 30. 1. Właściwe służby mają prawo zatrzymać osobę podejrzaną, jeżeli istnieje uzasadnione przypuszczenie, że popełniła ona przestępstwo, a zachodzi obawa jej ucieczki, ukrycia się lub zatarcia śladów czynu zabronionego.

2. Zatrzymanego należy niezwłocznie poinformować o przyczynach zatrzymania i o przysługującym mu prawie do obrony oraz skontaktowania się z profesjonalnym obrońcą.

3. Zatrzymanego należy natychmiast zwolnić, jeżeli w ciągu 48 godzin od momentu zatrzymania nie zostanie mu doręczone postanowienie sądu o zastosowaniu tymczasowego aresztowania.

Art. 31. 1. Wobec podejrzanych kont oraz botów zamiast tymczasowego aresztowania w lochach można zastosować prewencyjne środki przymusu technologicznego.

2. Środkami, o których mowa w ust. 1, są:

1) izolacja procesowa – polegająca na czasowym zawieszeniu uprawnień sieciowych i dostępu do systemów teleinformatycznych;

2) kwarantanna danych – polegająca na prewencyjnym zablokowaniu możliwości modyfikacji logów operacyjnych i baz danych sprawcy;

3) nadzór systemowy – polegający na obowiązku stałego raportowania sum kontrolnych i rejestrów aktywności do sekretariatu inkwizycyjnego.

3. Postanowienie o zastosowaniu prewencyjnych środków przymusu technologicznego wydaje inkwizytor z urzędu rejestrując je w systemie CRAE.

CZĘŚĆ III

POSTĘPOWANIE PRZED SĄDEM PIERWSZEJ INSTANCJI

ROZDZIAŁ 7

AKT OSKARŻENIA I PRZYGOTOWANIE DO ROZPRAWY

Art. 32. 1. Jeżeli w toku postępowania przygotowawczego zebrany materiał dowodowy daje podstawy do uznania, że podejrzany popełnił przestępstwo określone w ustawie lub dekrete, inkwizytor wydaje postanowienie o zamknięciu śledztwa i w ciągu 14 dni sporządza akt oskarżenia.

2. Wniesienie aktu oskarżenia do właściwego koronnego sądu okręgowego wszczyna stadium postępowania sądowego.

3. W biegu terminu na sporządzenie aktu oskarżenia bezwzględnie nie uwzględnia się wtorków, zgodnie z krulewską zasadą obliczania terminów.

Art. 33. 1. Akt oskarżenia sporządza się w formie cyfrowej i wnosi do sądu za pośrednictwem właściwego sekretariatu inkwizycyjnego zintegrowanego z systemem CRAE.

2. Akt oskarżenia powinien zawierać:

- 1) imię, nazwisko oskarżanego lub jednoznaczną identyfikację sieciową wraz z adresem w CRAE;
- 2) dokładne określenie zarzucanego czynu, z podaniem czasu, miejsca, sposobu jego popełnienia, wartości wyrządzonej szkody oraz wskazaniem przepisów ustawy lub dekretu, pod które czyn podpada;
- 3) wskazanie wartości Korony, porządku konstytucyjnego lub nakazów prawa naturalnego, w które czyn oskarżonego rażąco godził;
- 4) wykaz dowodów, których przeprowadzenia oskarżyciel publiczny żąda na rozprawie głównej.

3. Do aktu oskarżenia inkwizytor dołącza dla sądu kompletne cyfrowe akta postępowania przygotowawczego.

Art. 34. 1. Po wpłynięciu aktu oskarżenia sędzia koronny wyznaczony do sprawy dokonuje jego niezwłocznego badania pod względem wymogów formalnych.

2. Odpis aktu oskarżenia sąd doręcza drogą elektroniczną w CRAE oskarżonemu oraz jego obrońcy, wyznaczając termin 7 dni na złożenie ewentualnych wniosków dowodowych lub pisemnych wyjaśnień. W przypadku oskarżonych podmiotów cyfrowych odpis doręcza się również Rzecznikowi Praw Multikont i Botów.

3. Jeżeli akt oskarżenia zawiera oczywiste braki formalne, sędzia wzywa inkwizytora za pośrednictwem sekretariatu inkwizycyjnego do ich usunięcia w terminie 7 dni.

4. W przypadku braku uzupełnienia braków formalnych sąd odrzuca akt oskarżenia w formie postanowienia.

Art. 35. 1. Prezes sądu lub sędzia sprawozdawca kieruje sprawę na posiedzenie niejawne w celu jej umorzenia lub zwrotu Inkwizycji, jeżeli:

- 1) oczywiste jest, w świetle opinii biegłych z zakresu medycyny lub architektury kodu, że stopień sprawności umysłowej lub technologicznej sprawcy wyłączał jego winę lub umyślność, a czyn nie stanowił występkę nieumyślnego;
- 2) zachodzą bezwzględne przesłanki wyłączenia odpowiedzialności karnej (kontratypy), w tym udowodnione przeprowadzenie legalnej cebulacji przez krulewskiego egzekutora;
- 3) czyn w sposób oczywisty wykazuje nikłą szkodliwość społeczną i nie narusza ładu naturalnego państwa.

2. Sąd umarza postępowanie w formie wyroku.

Art. 36. 1. Jeżeli sprawa nie została skierowana na posiedzenie niejawne albo umorzona na posiedzeniu niejawnym, sędzia wydaje zarządzenie o wyznaczeniu terminu rozprawy głównej.

2. Termin rozprawy głównej nie może być wyznaczony wcześniej niż po upływie 7 dni od dnia doręczenia oskarżonemu odpisu aktu oskarżenia.

3. O terminie i miejscu rozprawy sekretariat sądu zawiadamia inkwizytora, oskarżonego, obrońcę, właściwych Rzeczników oraz wzywa świadków i biegłych drogą elektroniczną w systemie CRAE.

ROZDZIAŁ 8 ROZPRAWY GŁÓWNA

Art. 37. 1. Rozprawa przed koronnym sądem okręgowym odbywa się jawnie.

2. Sąd może wyłączyć jawność rozprawy w całości lub w części, jeżeli wymaga tego bezpieczeństwo Korony, ochrona moralności publicznej, interes narodowy lub ochrona życia prywatnego stron. Wyrok ogłaszany jest zawsze publicznie.

3. Na salę rozpraw, poza stronami, ich pełnomocnikami i obrońcami, wstęp mają inkwizytorzy, Rzecznik Praw Obywatelskich oraz Rzecznik Praw Multikont i Botów.

Art. 38. 1. Rozprawą kieruje sędzia przewodniczący, który czuwa nad jej sprawnym i godnym przebiegiem.

2. Przewód sądowy rozpoczyna się od zwięzłego przedstawienia przez inkwizytora zarzutów zawartych w akcie oskarżenia.

3. Następnie sędzia pyta oskarżonego, czy przyznaje się do zarzucanego czynu oraz czy chce złożyć wyjaśnienia. Oświadczenie oskarżonego złożone pod uroczystą przysięgą na honor stanowi dowód, który sąd ocenia w świetle wszystkich zebranych okoliczności.

Art. 39. 1. Dowody przeprowadza się na wniosek stron lub z inicjatywy własnej sądu opartej na ochronie prawa naturalnego.

2. Odczytanie logów operacyjnych, baz danych oraz rejestrów aktywności kont i botów następuje poprzez ich wyświetlenie w systemie teleinformatycznym sądu zintegrowanym z CRAE i zbadanie ich obiektywnej prawdy technologicznej.

3. Świadczenie i biegli składają zeznania lub opinie ustnie do protokołu, bądź za pośrednictwem certyfikowanych i uwierzytelnionych cyfrowo oświadczeń procesowych.

Art. 40. 1. Przewodniczący składu orzekającego czuwa nad zachowaniem powagi i godności należnej organom Korony.

2. Za niewłaściwe zachowanie w czasie rozprawy, w szczególności za uchybienie godności sądu, lżenie z Krula, zakłócanie porządku lub manifestowanie zakazanych ideologii kulturowych, sąd może, po

uprzednim ostrzeżeniu, wydalic osobę uczestniczającą z sali oraz ukarać ją grzywną lub natychmiastową karą ucebulowania porządkowego.

3. Karę ucebulowania porządkowego orzeka się w wymiarze do 100 sztuk amunicji cebulowej, a jej wykonanie powierza się obecnym siłom porządkowym państwa lub krulewskiemu egzekutorowi w trybie natychmiastowym.

4. Na postanowienie o ucebulowaniu to służy zażalenie, które nie wstrzymuje wykonania kary.

ROZDZIAŁ 9 WYROKOWANIE

Art. 41. 1. Wyrok zapada po niejawnej naradzie sędziów składu orzekającego, w której mogą uczestniczyć wyłącznie członkowie tego składu.

2. Przewodniczący składu zbiera głosy, zaczynając od sędziego najmłodszego służbą, a sam głosuje jako ostatni. Narada i głosowanie obejmują osobno kwestię winy oskarżonego, wymiaru kary, środków dyscyplinujących oraz kosztów procesu.

3. Orzeczenia zapadają większością głosów. Sędzia, który nie zgadza się z większością, ma prawo złożyć przy podpisaniu sentencji zdanie odrębne, które wraz z uzasadnieniem sporządza się w formie cyfrowej.

Art. 42. 1. Sąd rozstrzyga sprawę wyrokiem wydanym w imieniu Krula Multikont.

2. Wyrok sporządzony w formie elektronicznej musi zawierać:

- 1) oznaczenie sądu i składu orzekającego;
- 2) datę i miejsce wydania wyroku;
- 3) imię, nazwisko lub unikalną identyfikację sieciową oskarżonego;
- 4) dokładny opis czynu, którego popełnienie inkwizytor zarzucił oskarżonemu w akcie oskarżenia;
- 5) rozstrzygnięcie sądu co do winy oskarżonego, kwalifikacji prawnej czynu oraz wymiaru kar, środków zapobiegawczych lub dyscyplinujących;
- 6) powołanie podstawy prawnej oraz wyraźne wskazanie wartości Korony i zasad prawa naturalnego, którymi sąd kierował się przy wydawaniu rozstrzygnięcia;
- 7) pouczenie o dopuszczalności, terminie i trybie wniesienia apelacji do właściwego koronnego sądu apelacyjnego.

Art. 43. 1. Uzasadnienie wyroku sąd sporządza z urzędu w terminie 14 dni od dnia jego ogłoszenia.

2. Sentencję wyroku wraz z uzasadnieniem wprowadza się niezwłocznie do systemu teleinformatycznego sądu i doręcza stronom, obrońcom oraz właściwym Rzecznikom drogą elektroniczną w systemie CRAE.

Art. 44. 1. Wyrok sądu pierwszej instancji staje się prawomocny, jeżeli w terminie określonym w niniejszym kodeksie nie wniesiono od niego apelacji.

2. Sąd może z urzędu lub na uzasadniony wniosek inkwizytora nadać wyrokowi rygor natychmiastowej wykonalności w całości lub w części, jeżeli jest to bezwzględnie niezbędne dla ochrony interesu narodowego Korony, bezpieczeństwa państwa lub zapobieżenia niepowetowanej szkodzie dla porządku naturalnego.

CZĘŚĆ IV

ŚRODKI ODWOŁAWCZE I NADZWYCZAJNE

ROZDZIAŁ 10

APELACJA

Art. 45. 1. Od wyroku koronnego sądu okręgowego wydanego w pierwszej instancji stronom oraz inkwizytorowi przysługuje prawo do wniesienia apelacji do koronnego sądu apelacyjnego.

2. Apelację wnosi się za pośrednictwem sądu, który wydał zaskarżony wyrok, w nieprzekraczalnym terminie 14 dni od dnia doręczenia wyroku wraz z uzasadnieniem na oficjalny adres elektroniczny w systemie CRAE.

3. Apelacja wniesiona po terminie lub przez osobę nieuprawnioną podlega odrzuceniu przez sąd pierwszej instancji na posiedzeniu niejawnym w formie postanowienia.

Art. 46. 1. Inkwizytor może wnieść apelację zarówno na niekorzyść, jak i na korzyść oskarżonego.

2. Rzecznik Praw Obywatelskich oraz Rzecznik Praw Multikont i Botów mogą wnieść apelację od każdego wyroku sądu pierwszej instancji, o ile od dnia doręczenia wyroku stronom postępowania nie upłynęło więcej niż 30 dni, jeżeli wymaga tego ochrona interesu narodowego Korony, praw człowieka lub praw podstawowych Multikont.

Art. 47. 1. Apelację sporządza się w formie cyfrowej i wnosi za pośrednictwem systemu CRAE.

2. Pismo apelacyjne powinno zawierać:

- 1) oznaczenie wyroku, od którego jest wnoszone, ze wskazaniem, czy zaskarża się go w całości, czy w części;
- 2) zwięzłe przedstawienie oraz uzasadnienie zarzutów odwoławczych;
- 3) wniosek o zmianę wyroku w całości lub w części, albo o jego uchylenie i przekazanie sprawy do ponownego rozpoznania;
- 4) wskazanie, czy zarzuty opierają się na naruszeniu prawa stanowionego, błędach w obiektywnej prawdzie historycznej lub technologicznej, czy na rażącej niezgodności wyroku z prawem naturalnym i wartościami Korony.

Art. 48. 1. Sąd apelacyjny rozpoznaje sprawę w granicach apelacji i zaskarżenia; bierze jednak z urzędu pod rozwagę rażące naruszenie prawa naturalnego oraz nieważność postępowania.

2. Nieważność postępowania zachodzi z mocy samego prawa, jeżeli:

- 1) w rozpoznaniu sprawy brał udział sędzia wyłączony z mocy ustawy lub uchylający lojalności wobec Konstytucji, albo skład sądu był sprzeczny z przepisami prawa;
- 2) oskarżony w wyniku błędu systemu teleinformatycznego lub działań właściwych służb nie brał udziału w postępowaniu bez własnej winy i został pozbawiony możliwości obrony swych praw;
- 3) sprawa została już wcześniej prawomocnie osądzona (res iudicata) lub toczy się już o ten sam czyn postępowanie karne wobec tego samego oskarżonego;
- 4) wyrok został wydany przez sąd niewłaściwy, bądź orzeczono karę nieznaną ustawie lub rażąco sprzeczną z formą istnienia sprawy.

Art. 49. 1. Koronny sąd apelacyjny po przeprowadzeniu rozprawy wydaje wyrok, w którym:

- 1) oddala apelację, uznając ją za bezzasadną;
 - 2) zmienia zaskarżony wyrok i orzeka co do istoty sprawy;
 - 3) uchyla zaskarżony wyrok w całości lub w części i przekazuje sprawę do ponownego rozpoznania sądowi pierwszej instancji.
2. Wyrok sądu apelacyjnego staje się prawomocny z chwilą jego ogłoszenia lub doręczenia drogą elektroniczną w CRAE.

ROZDZIAŁ 11

KASACJA

Art. 50. 1. Od prawomocnego wyroku koronnego sądu apelacyjnego kończącego postępowanie sprawa strona może wnieść skargę kasacyjną do Koronnego Sądu Najwyższego.

2. Skargę kasacyjną wnosi się za pośrednictwem sądu apelacyjnego, który wydał zaskarżone orzeczenie, w terminie 30 dni od dnia doręczenia orzeczenia wraz z uzasadnieniem stronie skarżącej na oficjalny adres w systemie CRAE.

Art. 51. Skargę kasacyjną można oprzeć wyłącznie na następujących podstawach:

- 1) naruszeniu przepisów prawa materialnego lub procesowego, jeżeli uchybienie to mogło mieć istotny wpływ na wynik sprawy;
- 2) rażącej niezgodności zaskarżonego orzeczenia z Konstytucją, systemem wartości Korony lub nakazami prawa naturalnego.

Art. 52. 1. W postępowaniu przed Koronnym Sądem Najwyższym obowiązuje zastępstwo stron przez profesjonalnych radców prawnych lub osoby uwierzytelnione przez Inkwizycję Koronną. Skarga kasacyjna sporządzona osobiście przez oskarżonego lub jednostkę nieposiadającą uprawnień podlega odrzuceniu.

2. Przymus określony w ust. 1 nie dotyczy inkwizytora, Rzecznika Praw Obywatelskich oraz Rzecznika Praw Multikont i Botów.

Art. 53. 1. Krul Multikont, Wielki Inkwizytor, Rzecznik Praw Obywatelskich oraz Rzecznik Praw Multikont i Botów mogą wnieść skargę kasacyjną od każdego prawomocnego orzeczenia sądu apelacyjnego w każdym czasie, jeżeli wymaga tego ochrona interesu stanu, porządku konstytucyjnego lub praw podstawowych istot ludzkich lub Multikont.

2. Wniesienie skargi kasacyjnej nie wstrzymuje wykonania zaskarżonego wyroku, chyba że Koronny Sąd Najwyższy w składzie trzech sędziów wyda postanowienie o wstrzymaniu wykonania kary z uwagi na zagrożenie niepowetowaną szkodą dla prawa naturalnego.

Art. 54. 1. Koronny Sąd Najwyższy rozpoznaje skargę kasacyjną w składzie trzech sędziów na rozprawie lub posiedzeniu niejawnym.

2. Sąd Najwyższy rozpoznaje sprawę w granicach skargi i przytoczonych podstaw; bierze jednak z urzędu pod rozwagę nieważność postępowania oraz rażące naruszenie prawa naturalnego.

3. Koronny Sąd Najwyższy, uwzględniając skargę kasacyjną, uchyla zaskarżony wyrok w całości lub w części i przekazuje sprawę do ponownego rozpoznania właściwemu sądowi, albo orzeka co do istoty sprawy, jeżeli podstawa naruszenia prawa materialnego lub naturalnego jest oczywiście uzasadniona.

4. W razie braku uzasadnionych podstaw, sąd oddala kasację.

ROZDZIAŁ 12

WZNOWIENIE POSTĘPOWANIA

Art. 55. Postępowanie karne zakończone prawomocnym wyrokiem sądowym wznawia się na wniosek strony lub obrońcy, jeżeli:

- 1) dowody, na których podstawie ustalono istotne dla sprawy okoliczności faktyczne, okazały się fałszywe, podrobione lub przerobione;
- 2) w związku z postępowaniem dopuszczono się przestępstwa, a zachodzi uzasadniona podstawa do przyjęcia, że mogło to mieć wpływ na treść orzeczenia;
- 3) po wydaniu wyroku ujawnią się nowe fakty lub dowody nieznanne przedtem sądowi, wskazujące na to, że skazany jest niewinny albo skazano go za przestępstwo zagrożone karą surowszą niż czyn, którego w istocie się dopuścił;
- 4) Wysoki Trybunał Koronny orzekł niezgodność aktu normatywnego, na podstawie którego wydany został wyrok skazujący, z Konstytucją, prawem naturalnym lub systemem wartości Korony;
- 5) w wydaniu wyroku brała udział osoba, która w świetle odrębnych przepisów uzyskała status zdrajcy lub wroga Krulestwa, albo wydała go w wyniku rażącego naruszenia sędziowskiego honoru.

Art. 56. Wznowienie postępowania karnego na niekorzyść oskarżonego może nastąpić wyłącznie wtedy, gdy:

- 1) wyrok uniewinniający lub umarzający postępowanie został wydany w wyniku przestępstwa;
- 2) oskarżony złożył wyjaśnienia, które okazały się z premedytacją sfałszowanym oświadczeniem na honor, a po wyroku ujawniono niepodważalne dowody wykazujące jego pełną winę w zbrodni przeciwko Krulowi.

Art. 57. 1. Skargę o wznowienie postępowania wnosi się w formie cyfrowej za pośrednictwem systemu CRAE do sądu wyższej instancji nad sądem, który wydał zaskarżone orzeczenie.

2. Termin do wniesienia skargi o wznowienie wynosi pół roku od dnia, w którym strona dowiedziała się o przyczynie wznowienia.

3. Skarga o wznowienie musi być sporządzona i podpisana przez profesjonalnego radcę prawnego lub osobę uwierzytelnioną przez Inkwizycję Koronną, pod rygorem pozostawienia jej bez rozpoznania.

Art. 58. 1. Wielki Inkwizytor, Rzecznik Praw Obywatelskich oraz Rzecznik Praw Multikont i Botów mogą wnieść skargę o wznowienie postępowania z urzędu w terminie roku od dnia uprawomocnienia się wyroku, jeżeli wymaga tego ochrona interesu narodowego Korony, praworządności lub praw podstawowych podmiotów cyfrowych.

2. Wniesienie skargi przez podmioty wymienione w ust. 1 wszczyna postępowanie wyjaśniające przed sądem w formie postanowienia.

Art. 59. Sąd po rozpoznaniu sprawy na rozprawie wydaje wyrok, w którym:

1) uchyla zaskarżone orzeczenie w całości lub w części i rozstrzyga sprawę co do istoty (uniewinnia skazanego lub zmienia wymiar kary);

2) uchyla orzeczenie i przekazuje sprawę właściwemu sądowi pierwszej lub drugiej instancji do ponownego rozpoznania;

3) oddala skargę o wznowienie, jeżeli stwierdzi brak obiektywnych podstaw do jej uwzględnienia.

ROZDZIAŁ 13

PROCEDURA ARBITRAŻU KRULA

Art. 60. 1. Arbitraż Krulewski stanowi nadzwyczajny środek ochrony prawa naturalnego, sprawiedliwości oraz niezmiennych wartości Korony w procesie karnym.

2. Krul Multikont, jako najwyższy suweren i strażnik ładu, może z urzędu lub na pisemny wniosek uprawnionego podmiotu uchylić, zmienić lub unieważnić każde prawomocne orzeczenie sądu karnego dowolnej instancji, jeżeli uzna je za rażąco niesprawiedliwe lub sprzeczne z naturą bytu.

3. Wyroki i postanowienia wydane w toku Arbitrażu Krulewskiego zapadają w imieniu Krula Multikont, są ostateczne, niepodważalne i nie podlegają kontroli ani zaskarżeniu przed żadnym sądem lub trybunałem.

Art. 61. Krul wszczyna procedurę arbitrażu w sprawach karnych, jeżeli prawomocny wyrok sądu:

1) pozostaje w oczywistej i rażącej sprzeczności z prawem naturalnym, honorem, wiernością lub lojalnością wobec Korony;

2) narusza przyrodzoną godność istoty ludzkiej, Multikonta lub Strigallora, bądź nakłada sankcję niewykonalną lub niszczącą dla formy istnienia skazanego;

3) godzi w bezpieczeństwo narodowe, stabilność sieciową lub żywotny interes Skarbca Koronnego;

4) doprowadził do skazania osoby za czyn, który w świetle prawa naturalnego i obiektywnej prawdy historycznej nie stanowił przestępstwa.

Art. 62. Z pisemną prośbą o przeprowadzenie Arbitrażu Krulewskiego do Pałacu Krula mogą wystąpić wyłącznie:

- 1) skazany lub jego obrońca, po całkowitym wyczerpaniu zwyczajnej i nadzwyczajnej ścieżki odwoławczej przed sądami powszechnymi;
- 2) Wielki Inkwizytor;
- 3) Rzecznik Praw Obywatelskich oraz Rzecznik Praw Multikont i Botów;
- 4) Pierwszy Senator.

Art. 63. 1. Wstępnej analizy i weryfikacji formalnej wniosków dokonuje wyznaczony zarządca Pałacu Krula, który ma prawo zażądać niezwłocznego przesłania cyfrowych akt sprawy w CRAE od dowolnego sądu, trybunału lub organu Inkwizycji.

2. Krul w toku rozpoznawania sprawy może zasięgnąć niewiążącej opinii Rady Bezpieczeństwa Korony, Wysokiego Trybunału Koronnego lub uduchowionych dostojników kościelnych.

3. Wszczęcie procedury arbitrażowej umożliwia Krulowi wydanie postanowienia o natychmiastowym wstrzymaniu wykonania zaskarżonego wyroku sądu karnego (w tym wstrzymaniu osadzenia w lochach, prac przymusowych lub aktu ucebulowania).

Art. 64. 1. Krul rozstrzyga sprawę ostatecznie w formie wyroku arbitrażowego.

2. W wyroku arbitrażowym Krul może:

- 1) uchylić zaskarżony wyrok w całości lub w części i samodzielnie rozstrzygnąć sprawę co do istoty (w tym uniewinnić skazanego lub zniwelować nałożone kary);
- 2) unieważnić wyrok i przekazać sprawę do ponownego rozpatrzenia właściwemu sądowi ze wskazaniem wiążącej wykładni prawa naturalnego, której sąd nie może odmówić;
- 3) pozostawić zaskarżony wyrok w mocy, potwierdzając jego sprawiedliwość, słuszość i zgodność z ładem Korony.

ROZDZIAŁ 14

POSTĘPOWANIE EGZEKUCYJNE KAR I ŚRODKÓW ZAPOBIEGAWCZECH

Art. 65. 1. Podstawą wszczęcia i prowadzenia postępowania egzekucyjnego w sprawach karnych jest prawomocne orzeczenie sądu karnego, wyrok Arbitrażu Krula, bądź orzeczenie, któremu nadano rygor natychmiastowej wykonalności.

2. Wyrok skazujący przesyła się niezwłocznie w formie cyfrowej za pośrednictwem systemu CRAE do organu odpowiedzialnego za jego wykonanie oraz do wiadomości nadzorującego sprawę inkwizytora.

3. Czynności egzekucyjne prowadzi się w sposób nieprzerwany, z bezwzględnym wyłączeniem wtorków jako dni procesowo nieistniejących.

Art. 66. 1. Po otrzymaniu cyfrowego odpisu wyroku skazującego na karę lochów, właściwe służby porządkowe państwa dokonują zatrzymania i przymusowego doprowadzenia skazanego do wyznaczonych lochów koronnych w celu odbycia kary.

2. W przypadku orzeczenia kary przymusowej pracy wraz z pozbawieniem wolności, właściwe służby osadzają skazanego w ośrodku pracy przymusowej. Dyrektor ośrodka czuwa nad tym, aby czas pracy nie przekraczał 8 godzin dziennie.

3. Wobec Multikont oraz Botów Krulewskich karę lochów wykonuje się poprzez przymusową izolację systemową, zablokowanie protokołów komunikacyjnych i fizyczne odcięcie dostępu do infrastruktury sieciowej Korony.

Art. 67. 1. Wyrok orzekający karę infamii przesyła się do ministra koronnego właściwego do spraw administracji oraz do Kancelarii Wysokiego Trybunału Koronnego w celu natychmiastowego wykreślenia skazanego z krulewskich rejestrów, odebrania mu tytułów arystokratycznych, duchownych oraz całkowitego zablokowania jego zdolności prawnej.

2. Skazany na karę banicji ma obowiązek opuścić terytorium Korony w ciągu 48 godzin od dnia wydania wyroku.

3. Jeżeli skazany nie opuścił kraju w terminie lub powrócił przed upływem orzeczonego czasu banicji, właściwe służby porządkowe dokonują jego przymusowego i fizycznego wyrzucenia poza granice państwa, o czym niezwłocznie powiadamia się nadzorującego inkwizytora.

Art. 68. 1. W celu wykonania kary ucebulowania lub ucebulowania porządkowego, sąd pierwszej instancji lub inkwizytor wystawia cyfrowy tytuł wykonawczy.

2. Tytuł wykonawczy, o którym mowa w ust. 1, przesyła się za pośrednictwem systemu teleinformatycznego CRAE bezpośrednio do właściwego rewirowo krulewskiego egzekutora działającego w ramach Korpusu Krulewskich Egzekutorów.

3. Krulewski egzekutor przeprowadza ostateczny, fizyczny lub technologiczny akt ucebulowania na zasadach i w trybie określonym w Ustawie o zasadach cebulacji.

Art. 69. Koszty związane z przymusowym doprowadzeniem skazanego, transportem, przechowywaniem oraz utylizacją zużytej w toku egzekucji amunicji cebulowej stanowią wydatki egzekucyjne i w całości obciążają skazanego, a ich ściąganiem zajmują się właściwe organy Skarbcza Koronnego.

ROZDZIAŁ 15 PRZEPISY KOŃCOWE

Art. 70. Ustawa wchodzi w życie z dniem publikacji w Krulewskim Dzienniku Ustaw.